

Λίγα λόγια για την υπόθεση καταστροφής των χημικών...

Τους τελευταίους μήνες μέσα από αδιαφανείς διαδικασίες, **δρομολογείται μέσω του πολεμικού ναυτικού των ΗΠΑ και τη συνεργασία των υπόλοιπων χωρών του NATO** (και τη συνηγορία της ελληνικής κυβέρνησης), η **καταστροφή** (για πρώτη φορά εν πλω) **χημικών όπλων της Συρίας, μεταξύ Κρήτης και Μάλτας**, σε απόρρητη θαλάσσια περιοχή. Καθησυχαστικές διαβεβαιώσεις, μας ανησυχούν περισσότερο. Τα τοξικά απόβλητα που θα παραχθούν, αν ριχτούν στη θάλασσα, θα προκαλέσουν ανυπολόγιστη καταστροφή στο θαλάσσιο περιβάλλον και στους λαούς της Μεσογείου. Διεθνείς συμβάσεις καταπατώνται από τις ίδιες τις κυβερνήσεις που υποκριτικά υπογράφουν την απαγόρευση της παραγωγής χημικών όπλων, ενώ την ίδια στιγμή τα προμηθεύουν στους εμπόλεμους. Πέρα απ' τα γεωπολιτικά παιχνίδια της ανθρωποσφαγής στη Συρία (για την οποία η αδιαφορία και των δικών κοινωνιών μας έχει ευθύνη) και την άρνηση ασύλου στους πρόσφυγες, τα χημικά όπλα ακόμα και όταν καταστρέφονται συνιστούν απειλή λόγω της ασυνειδησίας των στρατιωτικών και πολιτικών υπεύθυνων.

Η μέθοδος

Η υδρόλυση είναι μια μέθοδος κατά την οποία τα τοξικά αραιώνονται έτσι που να μην μπορούν να σκοτώσουν άμεσα κόσμο. Αραιώνονται υπό πίεση με ζεστό νερό σε συνδυασμό με διαλυτικά όπως το χλώριο. Το τελικό διάλυμα – μετά την υδρόλυση – θα έχει όγκο 5 έως 14 φορές μεγαλύτερο από το αρχικό, δηλαδή από τους 700 τόνους, μπορεί να φτάσει τους 9.800. Μετά την υδρόλυση το τελικό υγρό παραμένει τοξικό και διαβρωτικό αλλά όχι σε βαθμό που να σκοτώνει άμεσα. Η υδρόλυση αυτή έχει ποσοστό επιτυχίας 99.9% μόνο εάν τα χημικά έχουν την αρχική τους σύσταση και δεν έχουν αλλοιωθεί μετά την πώληση τους από το εργοστάσιο. Δεν είναι βέβαιο ότι λειτουργεί εάν τα χημικά όπλα περιέχουν προσμίξεις με άλλες ουσίες πράγμα καθόλου απίθανο δεδομένου ότι χρησιμοποιούνται και φυλάσσονται σε συνθήκες πολέμου. Επίσης η χημική τους καθαρότητα δεν έχει καν μετρηθεί. Σύμφωνα με τον ίδιο το διευθυντή του τομέα χημικού και βιολογικού πολέμου του στρατού των ΗΠΑ και επιθεωρητή χημικών όπλων των Ηνωμένων Εθνών στον πόλεμο του Ιράκ το 1994, Raymond Zilinskas: «*Δεν υπάρχει εκτίμηση περιβαλλοντικού κινδύνου, δεν υπάρχει προηγούμενο, όλοι κάνουμε εικασίες*». Για τον ίδιο, η υδρόλυση μπορεί να μην πετύχει αν υπάρχουν προσμίξεις στα χημικά και επίσης «*δεν υπάρχει ούτε περιβαλλοντική μελέτη, ούτε μελέτη ανθρωπογενών επιπτώσεων αν υπάρξει κάποιο ατύχημα*». Το όποιο τελικό διάλυμα, σύμφωνα με το πλάνο, θα δοθεί σε ιδιωτικές εταιρείες (οι οποίες δεν έχουν βρεθεί ακόμα) που θα επεξεργαστούν τα υδρολυμένα υγρά με παρόμοιες μεθόδους όπως συμβαίνει στα βαριά βιομηχανικά απόβλητα.

Το πλοίο

Είναι η πρώτη φορά που θα γίνει υδρόλυση τέτοιου μεγέθους εν πλω, και αυτό γιατί καμία χώρα δεν δέχτηκε να υδρολυθούν τα χημικά όπλα στο έδαφός της. Για την ιστορία, αρνήθηκαν ακόμα και χώρες όπως η Ταϊλάνδη και η Αλβανία όπου στο παρελθόν συχνά έχουν δεχτεί επί αμοιβή την καταστροφή χημικών και τοξικών ουσιών. Η διεθνής νομοθεσία απαγορεύει την μετακίνηση χημικών όπλων από τη χώρα που τα κατέχει, και προβλέπει ότι η καταστροφή τους πρέπει να γίνει στο έδαφος αυτής της χώρας. Κατ' εξαίρεση στην περίπτωση των χημικών της Συρίας αποφασίστηκε τα όπλα να απομακρυνθούν και να καταστραφούν γρήγορα με το επιχείρημα πως το καθεστώς Ασσάντ είναι αναξιόπιστο (και άρα μπορεί να αλλάξει γνώμη) ή να πέσουν στα χέρια των αντιπάλων του. Όταν καμία χώρα δεν δέχτηκε την καταστροφή στο έδαφός της δρομολογήθηκε η καταστροφή εν πλω σε διεθνή ύδατα.

Η διαδικασία υδρόλυσης των χημικών εν πλω ως προς το τεχνικό κομμάτι αλλά και την ταχύτητα επίτευξής του χαρακτηρίστηκε ως «*ηράκλειο εγχείρημα*» από τον ειδικό υπεύθυνο καταστροφής χημικών όπλων του *Οργανισμού για την Απαγόρευση των Χημικών Όπλων* ενώ σύμφωνα με το (συντηρητικό και ευρείας κυκλοφορίας) περιοδικό Economist το χρονικό πλάνο είναι «*τουλάχιστον φιλόδοξο για να το θέσουμε ήπια*». Το κριτήριο επομένως ήταν το ότι σε διεθνή ύδατα θεωρητικά δεν ισχύει το δίκαιο κάποιου συγκεκριμένου κράτους. Στο πλαίσιο αυτό αποφασίστηκε η υδρόλυση εν πλω για πρώτη φορά στη ιστορία και χωρίς ουσιαστική μέριμνα, τεκμηρίωση και επίγνωση των επιπτώσεων στο περιβάλλον και τον άνθρωπο. Η βασική ιδέα είναι να φορτωθούν 2 μηχανήματα υδρόλυσης σε ένα φέρυ μποτ του αμερικάνικου πολεμικού ναυτικού όπου θα υδρολυθούν 700 τόνοι από τα βαριά χημικά όπλα. Εκατόν-είκοσι τόνοι από χημικά χαμηλότερης

επικινδυνότητας θα μεταφερθούν στη Βρετανία όπου θα τα υδρολύσει σε έδαφος της ο βρετανικός στρατός. Το πλοίο αυτό ονομάζεται MV Cape Ray έχει μήκος 197 μέτρα είναι 22.000 τόνων και έχει ένα μόνο επίπεδο στεγανών. Οι πιθανότητες ατυχήματος ή ακόμα και εσκεμμένης διαρροής τοξικών που παράγονται κατά τη διαδικασία αυξάνονται εφόσον το **MV Cape Ray** είναι ένα παλιό πλοίο 36 ετών. Η διαδικασία υδρολύσης εν πλω εκτός από τα προβλήματα που αναφέραμε πριν σχετικά με την καθαρότητα του χημικών (αν τα χημικά δεν είναι καθαρά εν πλω υπάρχει περιορισμένο φάσμα εναλλακτικών που μπορούν να εφαρμοστούν εξαιτίας πεπερασμένου χώρου αλλά και διαθέσιμων χημικών ενώσεων) ενέχει 2 ακόμα προβλήματα: Ως τώρα η υδρολύση στη στεριά γινόταν με τα μηχανήματα και τα χημικά να είναι στο ίδιο επίπεδο ενώ τώρα τα μηχανήματα θα είναι ένα επίπεδο πιο κάτω (στο γκαράζ) άρα θα υπάρχουν διαφορετικά επίπεδα πίεσης, κάτι για το οποίο το πολεμικό ναυτικό των ΗΠΑ παραδέχεται ότι δεν έχει προηγούμενη εμπειρία σε τυχόν απρόοπτα. Παράλληλα, ως προς το ερώτημα της συμπεριφοράς των μηχανημάτων όταν αυτά κουνιούνται λόγω θαλασσοταραχής μέσα στο φέρυ μποτ, το πολεμικό ναυτικό των ΗΠΑ αρκείται σε αόριστες καθησυχαστικές διατυπώσεις.

Τα ερωτήματα

Τα ερωτήματα που ανακύπτουν λοιπόν είναι πολύ σοβαρά:

- (I) Δεν γνωρίζει κανείς (συμπεριλαμβανομένου και του στρατού των ΗΠΑ) εάν τα χημικά περιέχουν προσμίξεις και άρα αν υδρολύονται.
- (II) Δεν γνωρίζουμε αν η διαδικασία της υδρολύσης δουλεύει εν πλω με τα μηχανήματα να κουνιούνται και σε άλλο επίπεδο ύψους και άρα πίεσης από τα χημικά.
- (III) Ακόμα και αν η υδρολύση δουλέψει εν πλω, δεν υπάρχει μελέτη περιβαλλοντικών επιπτώσεων σε περίπτωση ατυχήματος (τι επιπτώσεις θα έχει ένα ατύχημα), αλλά ούτε εκτίμηση κινδύνου (δηλαδή πόσο πιθανό είναι να γίνει ένα ατύχημα). Επαναλαμβάνουμε πως το πλοίο έχει ένα μόνο στρώμα στεγανών.
- (IV) Πόσο ασφαλές είναι να υπάρχουν σε ένα πλοίο 22.000 τόνων χημικά 9.800 τόνων (στην τελική τους μορφή μετά την υδρολύση);
- (V) Πού θα καταλήξουν αυτοί οι 9.800 (τοξικοί και διαβρωτικοί) τόνοι και γιατί ξεκινάει η υδρολύση χωρίς να έχει βρεθεί ακόμη ποιος και πως θα τα διαχειριστεί. Αφού καμιά χώρα δεν δεχόταν υδρολύση στο έδαφος της γιατί να δεχτεί τα δεκατετραπλάσια σε όγκο τοξικά απόβλητα;

Ενδιαφέρον είναι πως το (συντηρητικό) περιοδικό American Thinker ρωτά σε άρθρο του, την κυβέρνηση των ΗΠΑ γιατί αναλαμβάνει να κάνει στη Μεσόγειο κάτι που στην ίδια της τη χώρα θα ήταν παράνομο, και φτάνει στο σημείο να αναρωτηθεί αν αυτά τα τοξικά θα δοθούν σε κάποια “βρώμικη” εταιρεία που θα τα εξαφανίσει χωρίς πολλές ερωτήσεις. Για να προβληματιστούμε ακόμα περισσότερο γύρω από την ανευθυνότητα και το ψέμα του πολιτικού προσωπικού και τα παιχνίδια της πολεμικής βιομηχανίας, είναι ενδεικτική η σιωπή της ελληνικής κυβέρνησης, όπως και τα αντιφατικά και καθησυχαστικά άρθρα του φιλοκυβερνητικού-αστικού τύπου για ένα θέμα το οποίο έχει κινητοποιήσει κινήματα και φορείς σε διεθνές επίπεδο.

Ποια οικονομία τρέφεται από το εμπόριο πολέμου;

Ο πόλεμος αποτελεί μία από τις κυρίαρχες επιχειρήσεις της αγοράς. Γύρω απ’ αυτόν συγκεντρώνονται και διακινούνται τα μεγαλύτερα κονδύλια, παράγονται υπέρογκα κέρδη και «αναπνέει» ο καπιταλισμός και η εκμετάλλευση. Οι κυβερνήσεις ως πολιτικό προσωπικό των πολεμοκάπηλων, τροφοδοτούν την πολεμική βιομηχανία λόγω των τεράστιων κερδών, αλλά κυρίως γιατί τα κόστη (κοινωνικό, περιβαλλοντικό) δεν τα πληρώνουν όσοι καρπώνονται τα κέρδη, αλλά οι λαοί του κόσμου.

Τα μεγάλα περιβαλλοντικά εγκλήματα δείχνουν το μέλλον ενός πλανήτη γεμάτου «γκρίζες ζώνες». Περιοχές όπου θα είναι αδύνατο να υπάρξει ζωή. Χρέος μας είναι να σταματήσουμε την καπιταλιστική μηχανή καταστροφής και να υποστηρίξουμε τον προσφυγικό πληθυσμό που αναζητά άσυλο, να απαντήσουμε ταξικά, μαχητικά, ανθρώπινα ενάντια στον πόλεμο των αφεντικών.

Συμμετέχουμε και καλούμε κάθε άνθρωπο και συλλογικότητα να ενισχύσει όλες τις πρωτοβουλίες που έχουν ξεκινήσει από κινήματα στην Ιταλία μέχρι την Ελλάδα, που θα σταματήσουν την εν πλω υδρολύση χημικών στη Μεσόγειο.

Πέμπτη 22/05 στις 15:30 στο
Αυτοδιαχειριζόμενο Στέκι ΤΕΙ Σερρών
Προβολή – Συζήτηση στα πλαίσια της πανελλαδικής
μέρας δράσης **ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΩΝ**
ΧΗΜΙΚΩΝ ΤΗΣ ΣΥΡΙΑΣ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

